

ми тільки що звінчалися.

ФЕДОРОВСЬКИЙ: Геть, геть безсоромниця! Я обмиваю руки від цього злочину.

КАТРЯ: Як хочете, татю. А я волію смерть, ніж життя без Олександра.

ФЕДОРОВСЬКИЙ: Якого Олександра?

Ява 12.

(Входить Ракшанин.)

КАТРЯ: (Бере за руку Ракшанина.) Олександра Ракшанина, котрого я представляю вам, як свого мужа.

ФЕДОРОВСЬКИЙ: Мистифікація! Правдива мистифікація... (Показує на Єлисавету.) Хто-ж ця жінчина?

ЗУРОВ: Моя жінка.

ФЕДОРОВСЬКИЙ: Ну, брате, я її мало не погратав.

ЄЛИСАВЕТА: Простіть. Я підозривала

ФЕДОРОВСЬКИЙ: Довілі. Я теж підозривав, що моя дочка за рідного племенника, та ще за жонатого, замуж вийшла; виходить, що вона звінчалась Як ваше прізвисько?

РАКШАНИН: Ракшанин.

ЗУРОВ: Агроном по фаху.

ФЕДОРОВСЬКИЙ: Гроші є?

РАКШАНИН: Крім любови до вашої дочки—нічого.

ФЕДОРОВСЬКИЙ: Ну, цього за мало. Скажіть мені, до чого ви здібні?

РАКШАНИН: Дипльом говорить за мене.

ФЕДОРОВСЬКИЙ: Тепер цим не здивуєте. Збирайтесь, поїдем у село. Пристрою вас земським начальником, а там—хоч собак бийте.

ЄЛИСАВЕТА: На знак згоди й в честь молодих—